

LBRS | Florentina Mateescu
books

REVELAȚIA

VOLUMUL TREI
AL TRILOGIEI

Să fie lumină!

Editura
File de lumină
București, 2021

Cuprins

MULȚUMIRI	5
ÎNDRUMARE	9
CAPITOLUL 1	
VIEȚUITOARELE PĂMÂNTULUI (ZIUĂ A ȘASEA)	
11	
DESPRE SUFLET	
SFÂNTUL IOAN DAMASCHIN	58
CAPITOLUL 2	
ZIUĂ DE ODIHNĂ	
FACEREA OMULUI.....	65
SUFLET VIU.....	73
SUFLET MIC ȘI SUFLET MARE.....	83
ATOMUL	88
RAIUL	112
FACEREA FEMEII.....	120
CAPITOLUL 3	
ISPITIREA FEMEII.....	122
PĂCATUL LUI ADAM.....	132

VIEȚUITOARELE PĂMÂNTULUI

ZIUA A ȘASEA

„Dumnezeu a zis: „Să dea pământul viețuitoare după soiul lor; vite, târâtoare și fiare pământești după soiul lor.” Și așa a fost.” (Gen. 1:24)

„Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor și toate târâtoarele pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut că erau bune.” (Gen. 1:25)

- Ei, iată că am ajuns și la cea de-a șasea și ultima zi a creației.
- Da. Și stau să mă gândesc ce ar putea fi de descifrat aici, că e simplu și logic.
- Așa e. Dar, ce ai puncta?
- În primul rând, faptul că a făcut o separare: **vitele** – o categorie, **târâtoarele** alta și **fiarele pământești**, cea de-a treia categorie.
- Ce îți spune aceasta?
- Că sunt categorii distincte în mintea lui Dumnezeu. Sunt **viețuitoarele pământului**, da, dar vor avea roluri diferite. Altfel nu le separa.
- Atunci hai să vedem ce face diferența.
- Vitele sunt cele care, mai târziu, au devenit sursa de hrană a omului.
- Crezi că de asta le-a făcut?
- Mă întreb care este utilitatea lor. Pentru mine, este foarte clar că nu a făcut nimic degeaba. Totul are sens. Și scop.

- Așa și este. Gândește-te că, în lanțul trofic – care a primit acest nume tocmai pentru a evidenția că fiecare formă de viață reprezintă hrana pentru o altă formă de viață - în acest fel se face un reglaj natural în problema suprapopulării.

- Gâzele trăiesc puțin, dar se înmulțesc mult și repede. Au mecanismele lor de apărare. Dar ele constituie hrana pentru alte gâze, păsări, animale de mici dimensiuni. Ceea ce le reduce numărul. De fapt, îl ține sub control, ca să nu crească excesiv. În procesul natural și firesc, inclusiv proporțiile sunt reglate, pentru că... gâza este mâncată de o broscuță, care este mâncată de o târâtoare, care este mâncată de o pasăre răpitoare, care va fi mâncată de... care va fi mâncat de... și...

E amețitor.

- Hai să facem altfel.

- Cum?

- TU ești Creatorul. Cum spuneam, ai făcut – **cu scop**– cerurile și pământul, ziua și noaptea, mările și uscatul. Ce reprezintă pentru tine acestea?

- Cadrul de manifestare pentru viitorii actori ai acestor scene, dar am vorbit despre aceasta în volumul anterior.

- Știu. Vreau doar să intri în Mintea Divină și să urmărești ce simți că ar trebui să faci și de ce.

- Știu deja că a făcut vegetația, toată cu sămânță după felul ei. Și e și explicat de ce.

- Ții minte de ce cu sămânță? Pentru că în planetă nu a pus sămânță ca să crească alta din ea... nici în mări, nici în uscat...

- Ar fi fost hilar să o fi făcut!

- Dar nu imposibil. A existat o lume în care planetele erau germinate din cele anterioare. A fost și o lume cu fuziune lentă a planetelor cu polaritate opusă și gestația noii planete între cei doi părinți planetari. Sunt multe lucruri incredibile minții noastre, dar care au făcut parte din vechile lumi galactice.

- De unde știi?

- O să afli. La timpul potrivit. Până atunci, ai văzut vreodată trovanți?

- Pietrele care cresc și se spune că ar fi undeva între regnul mineral și cel vegetal?

- Da, ele.

- Da, la Ulmeți – lângă Bozioru, la Costești - lângă Râmnicu Vâlcea, prin Ardeal, în mai multe locuri de la noi din țară.

- Ai văzut trovanți cu excrescențe?

- Da. Parcă se divizau niște celule și creștea un nou corp de piatră.

- Corpul acela care crește, la un moment dat, se desprinde și cade. Și își urmează propriul traseu.

- Așa era și cu planetele despre care spui tu?

- Cam așa.

- Bine.

- Am rămas la vegetația care avea sămânță în ea de la început pentru că avea viață limitată. Diferit de planetă și celelalte create din structura divină, plantele aveau și au o durată de viață limitată.

- Așa e. Ce se întâmplă cu ele?

- Simplu: fie sunt consumate – iar acum foarte variat, nu doar pentru hrană, fie mor și devin îngrășământ natural pentru sol.

- Cum?

- Putrezesc.

- Ce face posibil procesul de putrefacție și care este efectul?

- Stai așa, că încep să pricep unde vrei să ajungi. Există bacterii, viermișori, ciuperci saprofage, care degradează resturile organice. Au rolul să elimine reziduurile, care ar ține spațiul ocupat sau ar crea medii toxice. Dar descompun structurile moarte – prin care nu mai circulă energia, iar în urma descompunerii se obțin elementele bazale, care asigură materia primă pentru un nou ciclu de viață. Acestea devin resursele pentru

următoarele structuri vii, care vor umple spațiul.

- Da. Deci: ai făcut plantele, ele vor muri la un moment dat, dar, ca să poată fi continuată existența în acel cadru și să nu devină toxic de la gazele de descompunere, ai creat niște ființe care vin să curețe locul. Și mai mult, să descompună până la elementele bazale, care să fie materii necesare pentru următoarele plante.

- Spune undeva că am făcut așa ceva?

- Nu. E din cele implicite (sau lipsă, că e ceva timp de când au fost scrise textele acestea; și au participat și mulți scribi la ele). Dar spune știința. Dacă tu ai făcut plante care mor, neapărat ai făcut și structuri care fac curat. Se hrănesc cu ceea ce e acolo.

- Și cu ele ce fac după? Că se pot înmulți să facă invazie...

- Ce ai face?

- Dacă mă gândesc, le-aș putea face un timp limitat de viață. Scurt.

- Așa și au, cele mai multe. Deci ai plantele, care mor, apoi cei care le descompun și mor. Ce faci mai departe?

- Am creat un sistem neviabil, nu? Mor plantele, mor devoratorii lor;... cine continuă viața?

- Atunci, schimbă soluția. Sau perfecționează-o.

- Deci, scot partea cu mănâncă și mor. Ca să fac sistemul viabil. Adică, pot păstra durată scurtă de viață. Pentru că nu ai zis să anulez prima soluție...

- Acum ai luat-o logic. Rezultatul e bun. Până acum. Dar e bine să păstrezi starea de conectare cu Creatorul, în tine - care crezi, nu să îți direcționezi atenția la ce reiese din ce spun eu.

- Cred că aș găsi pe cineva care să se hrănească cu ființele astea...

- Ai găsi? Unde?

- A, da! Aș crea. Aș crea niște consumatori pentru aceste ființe. Păsărele, broscuțe...

- Adică începi să crezi vietățile zilei a cincea. Ce ai obținut până acum?

- Sol. Sol curat și fertilizat natural, cu îngrășăminte din substanțele minerale obținute în urma descompunerii. Sol unde să crească alte plante. Și, evident, hrană pentru animalele care se hrănesc cu vegetație, dar și pentru cele care se hrănesc din ce se descompune.

- Ai adus un element nou: animalele care se hrănesc cu plante.

- Da. Și va trebui să găsec și un factor limitator al creșterii lor numerice prea mare, pentru că decimează plantele.

- Și ce este de făcut?

- Aduc alte specii... Fac alte specii, care se vor hrăni cu primele.

- Logic. Și apoi?

- Apoi... dacă rămânem în parametri, lungim lanțul acesta la infinit.

- Da. Mai faci o specie care se hrănește cu cea anterioară, încă una cu ultimul consumator... Care e soluția?

- Să fac ceva mai mare ca dimensiuni, care să se hrănească cu mai multe exemplare de dimensiuni mai mici.

- Bravo! Pe cei mari ce îi va limita să nu se înmulțească excedentar?

- Cred că le-aș pune program să nu se înmulțească decât în număr redus. Purcelul face zece pui. Omul face câte unul, de regulă.

- Acum. Pe vremuri, și oamenii aveau câte zece copii. Deci! Ce ai obținut?

- Un sol, pe care cresc plante – hrana pentru o parte din viețuitoare, plantele moarte - hrană pentru altele, dar și sursă de materie primă. Consumatorii de plante devin și ei hrană pentru alte animale, care ar trebui să încheie ciclul. E un sistem complex.

- Este. Un ecosistem. Unde mai pui că se fac și

procese energetice, cu consum de energie venită de la soare, dar și cu energie telurică - se produc procese de încălzire a solului și atmosferei, deci căldură și pentru plante și animale, fixarea solului, întreținerea umidității și a circulației apei în natură... e un ecosistem viabil și foarte complex.

- Omul lipsește.
- Vine ea și ziua a șasea!
- Și începe să deregleze sistemele...
- La final. Și vei vedea de ce. Dacă te gândești, putem găsi ceva exemple de lanțuri trofice?

- Nu știu prea clar. Știi că șarpele de casă era la rang de cinste și nu îl omora nimeni, pentru că mânca șoarecii care se hrăneau cu cerealele care erau hrană pentru păsările și vitele din gospodărie, pe timpul iernii.

- Așa e. Îți recomand o lucrare foarte interesantă, „Terra – Casa Vieții”, scrisă de Florina Bran și Ildiko Ioan și publicată în 2013, la Ed. Universitară. Acolo am găsit niște exemple de ecosisteme, în diferite areale:

1. În stepă – graminee (care sunt plante erbacee) → gărgărițe → șopârla de câmp → șoim;
2. În păduri – frunze → omidă păroasă → ciocănitoare → uliul păsărelelor;
3. În bălți și lacuri – variații de alge → răcușori → bou de apă → păsări de baltă (rațe, găște) → uliul de baltă
4. În mări – Alge → crustacee → rechin.

- Observ că ultimul din listă e un mare prădător. Cam așa. El are rolul de a echilibra spațiul.

- Poate fi mai mare sau mai mic. O să vorbim imediat și despre un ecosistem care a funcționat la nivel planetar și este cunoscut de toată lumea.

Până atunci, vreau să îți mai propun o lectură: cartea profesorului academician doctor docent în domeniul virusologiei – regretatul Mircea Ciuhrii, având-o coautoare pe d-na Viorica Puiu. Este o ediție îngrijită de Gen. Bg. (rez.) dr. Emil Străinu: „Virusul, spaima și speranța omenirii”, ed. Prestige, 2020. Este o lectură pentru oricine

dorește, pentru că un om de asemenea valoare nu avea nevoie să dovedească nimănui cât de multe știe și putea vorbi cu simplitate și din inimă despre studiile care l-au pasionat.

„Legitățile răspândirii infecțiilor virale (...) sunt foarte puțin studiate”.

„Omul foarte repede se implică în dirijarea densității unor specii de animale sau a unor specii de plante și, în aceste procese de schimbare a unor ecosisteme naturale, trebuie în primul rând foarte bine calculate situațiile care pot apărea în urma intervenției omului (...)”.

„Acum când densitatea populației anumitor națiuni, în special în Asia este deosebit de mare (...), bineînțeles că apariția infecțiilor virale este mult mai probabilă și se poate declanșa mult mai rapid decât în alte zone, unde densitatea /kmp este mai mică”.

- Infecțiile virale pot să producă și moarte, așa cum știm cu toții. Dar eu aș înțelege de aici că virușii apar predilect acolo unde este mai mare densitatea populației. Referindu-ne la oameni, dar și la plante și la animale.

- Da.

- Deci, virusurile apar unde este densitatea mai mare, produc ceea ce noi numim epidemii, (la scară mare, pandemii) și multe decese... Să înțeleg că au fost creați special ca factor reglator în biocenoză (*asociație de plante și animale, care se află într-un echilibru dinamic, dependent de mediu*) sistemelor vii?

- Hai să îți mai spun ce scrie prof. Ciuhrii în carte, fără să mai dau citate, pentru că se poate găsi și citi cartea; de către oricine dorește. Abia a fost editată, acum când scriu.

Virusurile sunt structuri patogene de foarte mici dimensiuni, putând fi evidențiate doar cu microscop electronic, care sunt formate dintr-o capsulă de proteină, în interiorul căreia se găsește doar unul dintre acizii nucleici, ARN sau ADN; nu cresc și nu se multiplică după

tipul organismelor unicelulare; ei se multiplică NUMAI în celule vii, prin replicarea acidului nucleic pe care îl au...

- Replicare? Seamănă cu iterațiile fractalice? Care pot multiplica la nesfârșit o structură?

- Tu ce zici?! Dacă se formează milioane de virusuri?

- Îmi amintesc că vorbeam în dialogurile anterioare despre Benoît Mandelbrot, geniul care a descoperit matematica fractală. Cât de ingenios a fost Dumnezeu că a creat lumea așa!!! Nu să stea să creeze fiecare formă, ci să creeze una și să îi pună un program de replicare a unui segment... și să se facă acest lucru de milioane de ori... creând natură, munți, albiile râurilor, malurile, norii, conopida și câte și mai câte! Chiar și virusurile!

- Da; mai mult, a pus alături o sumedenie de informații utile, care să îmbine forme și funcționalități terestre cu legități universale.

Legea echilibrului este una dintre ele. Și tocmai spuneam despre utilizarea ei în biocenoză, în realizarea echilibrului dintre elementele ecosistemelor.

De pildă, virusurile nu au sistem energetic propriu!!! Adică se hrănesc cu energia celulelor gazdă, inclusiv pentru procesul de multiplicare!

- Adică celula parazitată ajunge să nu mai aibă energie. Și va muri. Adică mor toate celulele parazitare. Până la urmă, dacă moare persoana în corpul căruia au produs parazitarea, mor și virusurile.

- Cele din structura parazitată. Doar că ele nu au conștiință de sine ca să se teamă de moarte, cum face omul. Ele își fac treaba pentru care au fost programate. Reglează densitatea populațiilor excedentare. Și sunt virusuri specializate pentru fiecare formă de viață. Nu trec nici de la un organ la altul, nici la altă specie în afară de cea pentru care au programul de reglaj. Pot trăi mii de ani în capsida lor, înfășurate în anumite structuri protectoare. Dar există și în structurile vii, ca resturi

de acizi nucleici, care au un moment de start în care se activează, ca să diminueze o populație excedentară.

- Adică, **a existat de la început un factor reglator al ecosistemelor!**

- Și tu ai fi ajuns la o astfel de concluzie dacă mai insistam cu soluțiile pentru reglarea densității fiecărui tip de viețuitoare.

Prof. Ciuhrii a descris și formele virionilor – sferice, ovoidale, **icosaedrice**, cilindrice, discuri biconcave, baciliformi, de cărămidă; iar polivirionii – ovoidali, **piramidali, octaedrici, cubici**... unii dintre ei sunt de forma solidelor platonice, care dau geometria de formă conținută în programele chakrelor. De pildă, prima chakră are ca solid platonice reprezentativ, care îi imprimă anumite caracteristici, cubul; a doua – icosaedrul; a treia – piramida; a patra – octaedrul.

A cincea chakră, care are dodecaedrul, este cea a creativității abstracte, adică a programului de creare și funcționare, a algoritmului de formare și manifestare a creației. Ceea ce înseamnă Cuvântul Creator sau pur și simplu Cuvântul. Evanghelia lui Ioan exact cu această informație începe: „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul”.

Primele trei chakre sunt cele care susțin programul de materialitate a structurilor; cea de-a patra este o interfață între cele trei inferioare și cele trei superioare; este chakra mentală, dar și a echilibrului. Ea coordonează dimensiunea a patra. Cele trei chakre superioare sunt cele care coordonează planul subtil al ființei, cea de-a cincea fiind și cea a creației subtile, dacă vrei, a softului nostru.

Așadar, dacă ar fi program de echilibrare numerică a indivizilor unei specii, s-ar referi la structurile fizice. Dacă ar fi distrus softul unei specii, ar dispărea specia.

- Uau! La nivelul acesta este făcută programarea?
 - Este! Pentru că este făcută de **CEL MAI BUN!!!**
 - Știi, legat de factorii reglatori ai biocenozei...
 mai există un aspect la care mă gândesc și cred că este

- Care?

- Mă gândesc că în natură există forme de plante care ne indică pentru ce sunt folositoare în organism – cum morcovii sunt buni pentru ochi și știi acest lucru privind morcovul în secțiune, pentru că are aspectul irisului; dacă privești o jumătate de nucă, arată ca un creier, este imaginea celor două emisfere cerebrale; păstârnacul seamănă cu osul – și are același procent și conținut de minerale; și lista poate fi continuată de tine, ușor distractiv, ca un joc de imaginație, dacă vrei. Aceasta ca să nu mai spun că există corelațiile cromatice între plante și chakre.

Practic, au fost create și elementele necesare vieții și sănătății, dar și cele reglatoare în cazul depășirii densității unor populații de orice structură vie – de la plante la animale și la om...

- Cam așa... Așa cum există mecanisme reglatorii în interiorul organismului, există și în exterior, considerând ecosistemul un organism mai complex.

- Aș spune că, la scară mai mare, planetară sau galactică, există populații care au exact același rol reglator, pentru cazul în care unele specii se înmulțesc sau devin factori de dereglare ai sistemelor.

- E logic să fie așa. Aș spune că locuim în chirie pe această planetă. Nu am construit-o noi. Noi avem uzufructul cât trăim. Orice efect negativ, distrugător, se întoarce împotriva noastră și se reflectă în modul de viață, care se îndepărtează de normalitate. Logica creației a fost ca fiecare structură care parazitează și omoară altă structură; să se autodistrugă – fie prin dispariția individului, fie a speciei parazitante. Ca virusurile.

- Și structurile complexe?

- De pildă, dinozaurii erau mult mai complecși decât virusurile...

- Despre ecosistemul lor voiai să vorbim, nu?